

Tijdens de koudste periode van het jaar leggen wij de focus op mensen die anderen en de maatschappij een warm hart toedragen.

Tijdens haar recente verblijf in Nicaragua werd Sarah aangenaam verrast door de positiviteit van de bevolking.

SARAH VANGEEL, BEKEND ALS KAATJE VAN KETNET, MAAKT REPORTAGES IN DE DERDE WERELD

'Ik hou me tijdens zo'n missie sterk, maar *wanneer ik thuiskom, crash ik*'

Iedereen kent haar als Kaatje van Ketnet, weinigen weten dat Sarah Vangeel (39) zich ook inzet voor het goede doel. Met de organisatie Fracarita trekt ze elk jaar naar een van hun projecten aan de andere kant van de wereld. 'Als je dicht bij mensen komt, is het heel gemakkelijk om te zien wat hun noden zijn.'

Al vijf jaar zet Sarah Vangeel zich in voor Fracarita, een ngo die opereert onder de vleugels van de Broeders van Liefde en bij het grote publiek minder bekend is. 'Ik moet eerlijk toegeven dat ik eerst ook niet wist wie ze waren,' vertelt Sarah. 'De Broeders van Liefde kende ik wel, van hun werk in zorginstellingen en psychiatrische centra in ons land. Op een bepaald moment kreeg ik van Fracarita telefoon: ze zochten iemand die in ontwikkelingslanden reportages kon maken over hun werking daar, bestemd voor Vlaamse lagere en middelbare scholen. Zo proberen ze kinderen bewust te maken en geld in te zamelen. Mijn ervaring met werken met kinderen was dus een belangrijk punt voor hen.'

De gruwelijkste toestanden tonen we de schoolkinderen hier niet'

'Ik wil in mijn reportages niets verdoezelen, maar ook niet nodeloos choqueren.'

Hoe ziet zo'n missie eruit?

Fracarita stelt telkens een project voor dat ze in de kijker willen plaatsen, en dan trekken we met een klein team naar dat land. Zo ben ik al een aantal keren naar Afrika geweest, en de laatste keer was Nicaragua de bestemming. Oorspronkelijk stond dat bezoek

aan twee jaar geleden al op de planning, maar de politieke situatie was toen te onveilig. Ik doe het enorm graag, maar ik wil wel dat het veilig blijft. Vaak maken we ter plaatse ook erg schrijnende toestanden mee, in psychiatrische instellingen of opvanghuizen voor straat-

kinderen. Maar de gruwelijkste dingen proberen we de schoolkinderen hier toch niet te tonen. Wat we laten zien, mag hen ook niet afschrikken. Het is dus telkens een moeilijk evenwicht: de ernst van de situatie tonen zonder te choqueren. Ter plekke is het ook altijd een lastige evenwichtsoefening wanneer je bij de arme plaatselijke bevolking thuis komt en hoe je dat discreet benadert. Soms volstaat het bezoek van een blanke reportageploeg voor bandieten om die lokale mensen daarna te overvallen, omdat ze denken dat er geld te vinden is.

Hoe confronterend zijn die ervaringen?

Enorm! Maar ik heb toch al gemerkt dat ik tussen mij en die harde realiteit een beetje een soort van emotionele buffer weet in te bouwen. Dat is ook nodig, anders zou ik niet kunnen functioneren. Ter plaatse ga ik maar door, ik blijf helder denken en mijn werk doen. Het is pas wanneer ik thuiskom, dat ik crash. Ik loop dan enkele dagen wat doelloos rond. Ik besef dan in welke rijkdom en comfort ik terecht kom, in mijn warme nest met een droomjob, en in welke situatie die mensen daar moeten leven. Ter plekke logeer ik indien mogelijk bij de Broeders zelf. Dat is ook heel erg sober, maar dan nog heb ik het veel beter dan de lokale bevolking. Die twee weken zijn telkens een reality-check.

'Reizen en aandacht hebben voor de plaatselijke bevolking helpen je om je wereldbeeld helderder te maken'

VOELSPRIETEN UITSTEKEN

Hoe leg je je eigen kinderen, Jules (12) en Charles (9), uit wat mama doet aan de andere kant van de wereld?

Ze snappen nu al dat het belangrijk is dat er aandacht blijft voor die problemen ver van ons bed, en dat er zelfs voor mensen in zo'n benarde situatie nog hoop is voor de toekomst. Ze begrijpen dat echt goed. Weet je, wanneer ik dan thuiskom en opnieuw geacclimatiseerd ben, geeft die ervaring me telkens weer een nieuwe drive. Er wordt thuis weer minder voedsel verspild, ik probeer ervoor te zorgen dat we op onze ecologische voetafdruk letten. Een rijpe banaan met zwarte plekken op de schil? Niet bij het groenafval gooien, maar pletten en opeten.

In wat voor wereld zou je je kinderen graag zien opgroeien?

Ik vind dat tegenwoordig niet zo'n gemakkelijke vraag om te beantwoorden. Een warmere, zachtere wereld met aandacht voor de medemens en de planeet, dat spreekt voor zich. Maar ik zit in een sector die momenteel aan diggelen wordt geslagen door nietsontziende besparingen. Überhaupt verder kunnen blijven werken, daar gaat alle moeite nu naartoe. Vandaar mijn bezorgdheid – niet enkel de culturele maar ook de sociale sector wordt daarmee geconfronteerd. Als je me zou vragen hoe ik mijn veertigste verjaardag later dit jaar wil vieren, antwoord ik zonder aarzelen: met een theaterpremière. Maar gezien de huidige toestand lijkt die kans me eerder

klein. Begrijp je? Een beetje méér maatschappelijke fijngevoeligheid zou al heel mooi zijn. Probeer eens écht te luisteren naar iemand die pakweg thuis zit met een gehandicapt kind en al twintig jaar wacht op de juiste zorg. Blijf niet blind voor zo'n situatie.

Mijn man en ik willen onze kinderen het goede voorbeeld geven. Maar wij maken ook fouten'

Maakt dat ook deel uit van de opvoeding van Jules en Charles, dat oog hebben voor anderen?

Uiteraard! Ik probeer hen op zo'n manier, die voor mij en mijn man Stijn (*Van Opstal, acteur uit onder meer 'Over water', red.*) de juiste lijkt, in het leven te zetten en hen die waarden mee te geven. Er wordt thuis vaak gepraat over wat er in de wereld gebeurt, en we merken dat de kinderen ook vatbaar zijn voor zo'n uitleg. Je kan daar nooit vroeg genoeg mee beginnen. En in de mate van het mogelijke moet je als ouder ook het goede voorbeeld geven. Dat is een zoektocht, en we zijn ook maar mensen die soms fouten maken, maar we proberen onze voelsprietten te blijven

uitsteken en onze kinderen mee te geven wat we belangrijk vinden.

Zijn diezelfde waarden jou ook met de papplepel ingegeven?

Ik ben opgegroeid in een warm gezin, met twee zussen en een broer. Mijn papa was huisarts, mijn mama tandarts. Er is thuis altijd een heel open communicatie geweest en ruimte om te praten over zaken die ertoe doen. We hebben met het gezin heel veel gereisd, ik heb als jong meisje veel dingen gezien. Reizen en aandacht hebben voor de plaatselijke bevolking en cultuur lijken me nog steeds erg goede manieren om je wereldbeeld helderder te maken en meer op details te letten. Dat

heeft me ook op die veldtripjes geholpen de voorbije jaren. Toen ik met Fracarita in Rwanda een internaat voor blinden bezocht, zag ik dat er geen enkele kraan werkte en dat er nauwelijks water was. Dan wéét je dat je zoiets ook in beeld moet brengen in de reportage, omdat zoiets heel veel zegt. Zo wordt het voor de kinderen hier heel concreet dat zo'n waterput heel wat kan helpen, en dat het niet eens zo veel moet kosten. Als je dicht bij mensen komt, is het heel gemakkelijk om te zien wat hun noden zijn. ■

Wie meer wil weten over het goede doel waarvoor Sarah Vangeel zich inzet, kan een kijkje gaan nemen op de website www.fracarita-belgium.org.